

MONITUM

quemvis è damnatis Articulis argumenta in omnium catholicorum Sententiâ exhibet invicta. Hoc itaque opus plane ingeniosissimum, & grandi eruditione refertum, publicis typis dignum, & Christi fidelibus perutile censeo. Ex Conventu S. Mariæ supra Minervam die 26. Aprilis 1717. Fr. Augustinus Pipia Ordinis Prædicatorum Sacrae Congregationis Indicis Secretarius, ac Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis Qualificator. Neque librum levi oculo percurrerat, sed semel, inquit, & item examinavi.

Illustrissimo Teronio, qui prior Censorum fuerat, ad Urbevetani Episcopatus administrationem profecto succedit Reverendissimus P. Jo: Antonius de Panormo Ordinis Minorum Observ. alias Commissarius Generalis, nunc Congregationis Sacrorum Rituum Consultor, S. Officii Qualificator, atque ad Propositionum Quesnelliianarum examen pariter à Pontifice electus. Is antequam Tomum secundum examinandum susciperet, accuratè legerat priorem; in secundi autem approbatione, ut principio relata est, istud in utroque Tomo præcipue laude dignum censuit, quod juxta communes, & concordes Scholarum omnium Catholicarum, nominatum Seraphicæ, & Angelicæ Sententias, singularum Propositionum damnatarum virus clare, solidèque detegat. Simile de utroque Tomo judicium continet approbatio Illustrissimi Seleuciæ Archiepiscopi. Scio, Adversario Antifiti rebus maximis occupato, cuius nomine triplex illa contra me accusatio edita est, non fuisse otium legendo meo operi viris Principibus nimium prolixo. Sed neque legerint Theologi ejus: aut contra perspectissimam sibi veritatem Präfuli imposuerint, quemadmodum imposuisse eos alias in re gravissima, utpote causa fidei circa secundum Quesnelli Articulum, convici. Expetere saltè hic mihi liceat, ut ex toto meo priore, vel etiam praesenti volumine, una proferatur Moliae propria enunciatio, quamque Scholæ Angelicæ, aut Seraphicæ Professor approbare non potuerit, ut jam vidimus, accurato præmisso examine, tomum utrumque tantis elogii celebratum.

Pro secundo accusationis capite adducitur, quod initio Tomi primi UNIGENITUM DEI FILIUM alloquens dixeram: Articulus 87. & 88. praesentis temporis Ecclesiam accusat, veluti ignorantem, quid sit peccatum, & vera pœnitentia, quando peccata confitentes, & contritos statim restituit possessioni bonorum illorum, quibus eos peccatum spoliaverat. Vult eos Quesnellus aliquamdiu separationis istius ferre confusionem: vult dari animabus tempus portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati: vult eis passim differri absolutionem; atque ita dari tempus petendi spiritum pœnitentiae, & contritionis, & incipiendi ad minus satisfacere justitiae Dei, antequam reconcilientur. Hunc modum author (Quesnelli) pronuntiat plenum Sapientia, Lumine, & Charitate. Hanc tu, bone JESU, Sapientiam, hoc lumen, hanc charitatem Quesnelli ignoraveris; certè secutus non es, qui quorum compunxeras animos, non dimisisti reconciliationis gratiâ vacuos: non eam distulisti, donec satisfactionibus se aliquo tempore exercuissent. Sapiens quoque Sponsa tua Ecclesia Spiritus tui probè conscientia, & imitatrix oppositam Novatorum regulam neque sequitur, neque approbat, Alexandro VIII. Pontifice damnante inter 31. Propositiones 16. 17. & 18., duobus recensitis Quesnelli Articulis consentientes. Perspicis hic, Lector, à me reprehendi minimè dilationem absolutionis in pluribus circumstantiis utilem, & necessariam; Sed regula solùm mihi displicet à Quesnello absque limitationis indicio tradita, ut absolutio differatur. Perspicua mea expressio, & fortè benigna nimium damnati dogmatis interpretatio est, vult passim absolutionem (confitentibus) differri; Antifitis vero hic mihi oppositi Instructio Pastoralis dem, sed truncatam principio, & fine refert Sententiam; principio quidem, ex quo pateat, qua ratione damnabilis visa fuerit Quesnelli opinio, quod nempe